

VEM VILL VARA EN HEMUL?!

SNÖN LIGGER VIT PÅ BILAR och gamla grillar och hemulerna ställer om till vintertid. Gräset har knappt fått rimfrost innan skidorna står vallade i min garderob och käre värld kan det inte hålla sig under nollan några dygn nu, så att det blir riktigt badväder?

Den sprittande lust det väcker!

Tänker jag, för jag är uppenbarligen hemul. Men världen är full av avvikare. Jag noterar, när endorfinerna tar en lur, att det finns människor som bär på en stark misstänksamhet mot kyla och en alldeles äkta avsky för att vistas utomhus.

Min sprittande lycka står handfallen och möjligen aningen... provocerande käck? Blicken utifrån landar inuti.

”Jag vill vara ombonad och trivsamt lat”

Allra hårdast gör den det när jag läser Tove Janssons *Trollvinter*. En hemul kommer skidande till Mumindalen. Mumintriolet, som råkat vakna ur sin

vinterdvala, har längtat efter någon som är ”glad och påtaglig” men klarar ändå inte av att tycka om honom.

Tillsammans med några skräckslagna knytt tittar Mumintriolet på medan hemulen tar ett dopp bland isflaken i floden och sedan gymnastiserar på stranden.

Mumin säger med det dåliga samvetets vänlighet:

– Det måste vara skönt att tycka om kallt vatten.

– Det är det bästa jag vet, svarar Hemulen och strålar emot honom. Det jagar bort alla onödiga tankar och fantasier. Tro mig, det finns ingenting så farligt som att bli en innesittare.

– Å? säger Mumintriolet.

Det där Å:et alltså. Aj!!

Vem vill vara en hemul?! Inte jag. Jag vill vara ombonad och trivsamt lat precis som muminfamiljen. Inte ens Tove Jansson gillade hemuler så värst, de stod för en hurtfrisk form av tjänsteman som hon fann ganska outhärdlig.

Aj! Igen.

Men så segar jag mig upp ur läsoffan, för en god vän skickar bild på den perfekta isen. Små frostrosor har slagit ut över ett sjungande nattsvart sjölock. Det porrar i bröstet och det går inte att stoppa missionerandet som bubblar upp. Jag kan inte låta bli att vittna, även om jag råkar vara omgiven av Muminmammor och Too-tickis.

– Jag lovar! Själens blir så oändligt mycket lättare! Kall vind, rimfrost i håret, ljus!

– Å? svarar mina vänner och ser vänliga ut.

De vet att vintern tar slut, och att jag har andra sidor som är lättare att uthärda.

Josefin Olevik
Josefin Olevik

